

12. Sonntag im Jahreskreis

Ijob 38,1.8-11

Der HERR antwortete dem Ijob aus dem Wettersturm und sprach: Wer verschloss das Meer mit Toren, als schäumend es dem Mutterschoß entquoll, als Wolken ich zum Kleid ihm machte, ihm zur Windel dunklen Dunst, als ich ihm ausbrach meine Grenze, ihm Tor und Riegel setzte und sprach: Bis hierher darfst du und nicht weiter, hier muss sich legen deiner Wogen Stolz?

2 Korinther 5,14-17

Die Liebe Christi drängt uns, da wir erkannt haben: Einer ist für alle gestorben, also sind alle gestorben. Er ist aber für alle gestorben, damit die Lebenden nicht mehr für sich leben, sondern für den, der für sie starb und auferweckt wurde. Also kennen wir von jetzt an niemanden mehr dem Fleische nach; auch wenn wir früher Christus dem Fleische nach gekannt haben, jetzt kennen wir ihn nicht mehr so. Wenn also jemand in Christus ist, dann ist er eine neue Schöpfung: Das Alte ist vergangen, siehe, Neues ist geworden.

XII Неділя Звичайного періоду

Іов 38, 1. 8-11

Озвавсь Господь із бурі до Іова і мовив: «Хто зачинив ворітьми море, коли воно, ринувши, виходило з материнського лона? Коли Я поклав хмару за одіж йому і пелену для нього – густу мряку? Границю Я йому призначив, поклав засуви й ворота і мовив: “Ось покіль ді йдеш, далі не перейдеш! Ось тут розіб’ються твої надимані хвилі!”»

2 Кор 5, 14-17

Брати! Любов Христа спонукає нас, коли ми думаємо так: якщо один помер за всіх, то й усі померли. А Він помер за всіх, щоб ті, котрі живуть, бі льше не жили для самих себе, але для Того, хто за них помер і воскрес. Тому ми відтепер нікого не знаємо за ті лом. Хоч ми знали Христа за ті лом, але тепер бі льше не знаємо. Отже, хто в Христі, той нове творі ння; давнє минуло, – ось постало нове!

Мк 4, 35-41

Того дня, як настав вечір, Ісус сказав своїм учням: «Переправ-мося на той бік». Відпустивши натовп, вони взяли Його, коли Він був у човні. Й і інші човни були з Ним. Та здійнялася сильна буря з вітром; і хвилі заливали човен, так що човен вже наповнювався водою. А Він був на кормі – спав на подушці. І будять Його, й кажуть Йому: «Учителю, хіба Тебе не обходить, що ми гинемо?» Вставши, Він погрозив вітрові й сказав морю: «Мовчи! Замовкни!» І вітер утих, і настала велика тиша. І Він сказав їм: «Чому ви такі лякливі? Невже не маєте віри?» А вони злякалися сильним страхом і говорили один одному: «Хто ж Він такий, що і вітер, і море Його слухаються?»

Markus 4,35-41

An jenem Tag, als es Abend geworden war, sagte Jesus zu seinen Jüngern: Wir wollen ans andere Ufer hinüberfahren. Sie schickten die Leute fort und fuhren mit ihm in dem Boot, in dem er saß, weg; und andere Boote begleiteten ihn. Plötzlich erhob sich ein heftiger Wirbelsturm und die Wellen schlugen in das Boot, sodass es sich mit Wasser zu füllen begann. Er aber lag hinten im Boot auf einem Kissen und schlief. Sie weckten ihn und riefen: Meister, kümmert es dich nicht, dass wir zugrunde gehen? Da stand er auf, drohte dem Wind und sagte zu dem See: Schweig, sei still! Und der Wind legte sich und es trat völlige Stille ein. Er sagte zu ihnen: Warum habt ihr solche Angst? Habt ihr noch keinen Glauben? Da ergriff sie große Furcht und sie sagten zueinander: Wer ist denn dieser, dass ihm sogar der Wind und das Meer gehorchen?